

Prelatens brev (juni 2012)

Biskop Javier Echevarría går i sitt brev igenom månadens liturgiska fester. Han föreslår att de kan vara ett tillfälle för att ofta uppvakta Jesus, att intensivare umgås med honom.

2012-08-06

Mina kära: må Jesus bevara mina döttrar och söner!

För några dagar sedan firade vi pingst. Vi har förberett oss för denna högtid i nära förening med Maria,

Jesu Moder [1] , så att den helige Ande på nytt skall ta vår själ i besittning. Därefter har liturgin återigen lett in oss på tiden under året, vilken är som en bild för vår vandring på jorden. Den gudomlige Hjälparen, som skickades av Jesus Kristus från Faderns mitt, riktar bestämt in oss på det mål som vi alla längtar efter: det eviga livet i Gud och deltagandet i hans oändliga salighet. Vår Fader talade om att Opus Dei, för dess medlemmar, är en avspegling av himmelen och han uppmanade oss enträget att dagligen vandra på denna väg med glad trohet, även i de tuffa stunderna.

För att vi mitt i livets växlingar inte skall glömma det saliga slutmål som väntar oss, inbjuder liturgin oss att, nästa söndag, fira och betrakta den heliga Treenighetens mysterium: en enda Gud i tre personer, vilka vi kommer att vara i besittning och njuta av då vi lyckats nå slutpunkten

av vårt liv. Låt oss förbereda oss så bra som möjligt för denna högtid. Den helige Josemaría följde en gammal vana i Kyrkan och gav rådet att under tre dagar be Trisagium Angelicum i Verkets center, vilken leder oss till att på ett innerligt sätt delta i lovprisningen, tacksägelsen och förhärligandet som änglarna och de saliga själarna ständigt riktar till den ene och treenige Guden. Vi som kunde be den i vår Faders fysiska närvaro förnam hans glädje då han lovprisade de tre gudomliga personerna i dekaderna.

Tibi laus, Tibi gloria, Tibi gratiarum actio in saecula sempiterna, o Beata Trinitas! På detta sätt kommer vi än en gång att åkalla Gud dessa tre dagar och rikta vår bön till Fadern, Sonen och den helige Ande. *Dig vare lov, ära och tack i evighet, o heliga Treenighet!* Vi kommer att förena oss med himmelens sång när vi upprepar *Sanctus, Sanctus, Sanctus*

Dominus Deus exercítuum ...; helig, helig, helig är Herren, härskarornas Gud. Himlarna och jorden är fulla av din härlighet.

Det är mycket betydelsefullt att Kyrkan just då den liturgiska tiden återgår till tiden under året inbjuder oss att höja vårt hjärta, röst och blick till den heliga Treenigheten. Detta borde vara alla mäns och kvinnors mål redan på jorden eftersom vi har skapats för att lära känna och älska Gud nu och senare vara med honom i all evighet. Vi bör alla påminna dem som vi umgås med om detta. I sin predikan *På väg mot heligheten* ritade den helige Josemaría upp en väg för att kunna nå detta saliga slut. Efter att visa att den kristnes väg börjar med ett förtroligt umgänge med Jungfru Maria, som alltid leder oss till Jesus, lär han oss att vandra med Kristus under olika omständigheter, ända till vi blir ett med honom på Korset. ***Hjärtat***

*måste nu – skrev vår grundare –
skilja mellan de olika gudomliga
personerna och tillbe var och en
av dem. Vad vår själ upplever i det
övernaturliga livet är ett slags
upptäckt, som liknar den ett nyfött
barn gör, då det börjar få upp
ögonen för sin omgivning. Själen
har ett innerligt och kärleksfullt
umgänge med Fadern och Sonen
och den helige Ande; och man
underkastar sig utan svårighet
den livgivande Tröstarens
verksamhet, som ger av sig själv
till oss, utan att vi har gjort oss
förtjänta av det: de övernaturliga
dygderna och den helige Andes
gåvor! [2]*

Vi kan alla gå framåt redan nu på
denna väg mot föreningen med Gud,
som är – jag upprepar – en försmak
av den slutgiltiga föreningen med
himmelen, genom att ge de vanliga
omständigheterna en övernaturlig
innebörd, i det utomordentliga och i

det vanliga, förutsatt att vi söker Herren i allt. Med hänsyn till denna vandring mot heligheten, förtydligade den helige Josemaría: ***Jag talar inte om extraordinära situationer. De är, eller kan mycket väl vara, vardagliga fenomen i vår själ: en kärlekens galenskap, som utan spektakel och utan överdrifter lär oss att lida och att leva, därför att Gud ger oss visheten. Vilket själslugn, vilken frid, vi erfar då vi har slagit in på den smala vägen som leder till livet(Matt 7:14) ! [3]***

Denna väg är helt och hållet utstakad: *per crucem ad lucem!* Om vi lojalt svarar på nådens impulser, kommer föreningen med Jesus Kristus att föra oss in i den heliga Treenighetens mitt. Denna nåd når oss först och främst genom sakramenten, särskilt botens och eukaristins sakrament. ***Vad god Kristus var som lämnade sin***

***Kyrka sakramenten! - De är
botemedel för varje behov. Vörda
dem och var mycket tacksam
gentemot Herren och hans Kyrka .***

[4]

Låt oss varje dag fortsätta visa
himlen vår tacksamhet som ger oss
dessa hjälpmedel för att förbättra
vårt umgänge med Gud. De är
avtryck av Ordets inkarnation ,
så kallade den helige Josemaría dem
[5] , samtidigt som han inbjöd oss att
vandra just där.

Med tanke på att Corpus Christi
högtid, som vi kommer att fira
torsdagen den 7 juni eller den
efterföljande söndagen (beroende på
de liturgiska föreskrifterna som finns
på varje plats), är så nära, skulle jag
kort vilja tala till er om altarets allra
heligaste sakrament, som är en
sammanfattning av all hjälp från
Gud och liksom färdkost på vår
vandring på jorden. Liturgin

uttrycker detta i mässans sekvens:
Ecce panis angelórum, / factus cibus
viatórum: /vere panis filiórum, / non
mitténdus cánibus **[6]** : Se, änglarnas
bröd som blivit de resandes föda.
Barnens bröd skall sannerligen inte
ges åt hundarna. Han är kvar i
tabernaklet efter mässfirandet. ***Jesus***
i Eukaristin är en säker garanti
för hans närvaro i våra själar; för
hans makt, som upprätthåller
världen; för hans löfte om
frälsning, som vid tidens slut
kommer att hjälpa
människosläktet att bo för evigt i
det himmelska Fadershuset
tillsammans med Gud Fader, Gud
Son och Gud helige Ande: den
heliga Treenigheten, en enda Gud.
Det är hela vår tro som
aktualiseras när vi tror på Jesus,
på hans verkliga närvaro under
brödets och vinets gestalter . **[7]**

Låt oss försöka *uppvakta* Jesus ofta
de kommande dagarna. Låt oss delta

i utställningent av sakramentet, processionen eller andra uttryck för den eukaristiska fromheten som vi personligen kommer att delta i, med önskan att lovprisa Jesus i den heliga hostian och att tacka honom, med iver att gottgöra för de synder med vilka vi sårat honom och för de förolämpningar han får ta emot i det heliga sakramentet. Låt oss närma oss honom fulla av förtröstan, framför allt under Jesu hjärtas högtid den 15 juni, och gå in i hans hjärta som öppnades av en lans på korset för att uttrycka hur oändligt stor hans kärlek är för var och en av oss. Låt oss naturligtvis vända oss till Marias ljuva hjärta, som är en säker väg: *iter para tutum!*

Hela juni månad är full av betydelsefulla datum, även i Opus Deis historia: vigningen av de första prästerna den 25 juni 1944; vår Faders ankomst till Rom den 23 juni 1946 och det slutgiltiga

godkännandet av Verkets anda och normer från den Heliga Stolen den 16 juni 1950. Och särskilt den helige Josemarías hädanfärd till himlen den 26 juni 1975. Jag kan försäkra er om att vår grundare, ända till hans sista dag på jorden, ville och lyckades knäböja inför tabernaklet med särskild vördnad. På denna 26 juni orkade han knappast hålla sig på fötterna, och trots detta hängav han sig åt fullständig tillbedjan av den heliga Eukaristin då han återvände från Castelgandolfo. Gör vi likadant? Är vi medvetna om att vi tillber Gud under dessa stunder? Känner vi behovet av att hälsa honom i det heliga sakramentet när vi kommer till eller lämnar kyrkan eller kapellet där han bevaras?

När vi firar den helige Josemarías liturgiska högtid, låt oss be om hans förbön för att viljan att bli heliga och verka apostoliskt växer sig stark i Verkets alla medlemmar – präster

och lekmän – och även i de vänner och medarbetare som drar nytta av dess anda. Låt oss be för utbredandet av det apostoliska arbetet på så många platser där man väntar på oss. Låt oss för den skull be Herren ge många män och kvinnor nåden att generöst svara på det kall som han ger dem för att följa honom på nära håll och öppna upp Guds vägar på jorden.

Det ger mig stor glädje att kunna berätta att jag var mycket glad när jag kom hem från min senaste pastoral resa till Bratislava: jag kunde märka en stor utveckling av Verkets apostoliska arbete i de älskade länderna Slovakien och Tjeckiska republiken: jag var djupt förenad med er alla.

I våra böner har alltid bönen för Påven och hans medarbetare i Kyrkans ledning en framstående plats, bönen för herdarna: biskopar

och präster över hela världen. De heliga Petrus och Paulus högtid den 29 juni kommer att hjälpa oss att ha dessa böneämnen mer närvarande. Vår Fader ville att vi inte skulle lämna Petri efterträdare ensam. Låt oss hoppas han märker av vår hjälp.

Innan jag avslutar, vill jag skriva några ord angående min födelsedag den 14 juni. I första hand ber jag er be för mig: jag behöver det!

Sedan flera månader tillbaka kommer minnen av den helige Josemaría till mig då han skulle fylla sjuttio år. Vår Fader bad då om nåden att vara en bönens människa, även om han var så försjunken i Gud att hans dialog med Herren var praktiskt taget oavbruten. Detta sade han uttryckligen den 8 januari 1972 då han firade den heliga mässan för en liten grupp av hans döttrar. ***Detta är min föresats kvällen före jag fyller sju år : att vara en bönens***

***människa, med en bön som inte
avbryts; att hålla armarna
uppsträckta, som när mässans
böner reciteras. Denna föresats
skulle jag vilja att ni gör till er
egen: då kommer ni att vara på
gott humör, glada och
verksamma . [8]***

Vid andra tillfällen och med andra ord bad han Herren om samma nåd. Jag kommer konkret ihåg skålen han utbringade för det nya året, några dagar innan hans födelsedag, omgiven av hans söner i generalrådet. Han sade till oss:
glädje åt alla, ånger åt mig . [9]
Därför ber jag er att ni på denna årsdag, och alla dagar, inte glömmer er Fader, så att han blir en ångerns och botgöringens man och lyckas vara alltmer finkänslig för det som Herren ber mig om under dagen. Eftersom ånger och glädjen är frukter av den helige Andes verkan, be så att jag blir en bödens

människa, följsam Hjälparens ingivelser och att jag sätter dem i Verket. Jag önskar er detsamma, var och en av er: att vi blir bönenas människor som älskar självtukt och botgöringen, de andras tjänare, personer som hela tiden ägnar sig åt apostolatet. Och allt detta i de vanliga och i de utomordentliga omständigheterna, om dessa skulle dyka upp.

Jag kommer även ihåg hur vår älskade don Álvaro förberedde sig när han skulle fylla åttio år. Jag har tydliga minnen i mitt hjärta av de uttryck för tacksamhet, ånger och bön om hjälp som han skissade i en predikan under mässan den födelsedagen. De var ord som alltid var på hans läppar vid varje viktig händelse: *tack, förlåt, hjälp mig mer* . Jag försöker upprepa dem ofta och jag föreslår er att ni gör dem till era, om ni vill, eftersom de kommer att ge er stor frid och lugn.

För två månader sedan, då Benedikt XVI fyllde 85 år sade han några ord som jag vill dela med er. Den helige Fadern sade: **jag befinner mig inför den sista sträckan på min livsväg och vet inte vad som väntar mig. Men jag vet att Guds ljus finns, att han har uppstått och att hans ljus är starkare än vilket mörker som helst; att Guds godhet är starkare än allt det onda här i världen. Detta hjälper mig att gå vidare med säkerhet. Detta hjälper oss att fortsätta framåt, och i denna timme tackar jag av hjärtat alla dem som ständigt får mig att förnimma Guds ”ja” genom deras tro . [10]**

Jag ber er på nytt att för Guds skull fortsätta stödja mig med era böner och komma ihåg det som den helige Josemaría sade så ofta om behovet vi har av varandra. ***Jag tror och hoppas, mina barn*** – och vi tillämpar det var och en på oss själva

– ***att ni förenar, var än ni är; att ni förenar, var än ni arbetar; att ni förenar, var än ni vilar.*** Låt oss be den helige Ande att alltid stärka denna enhet med vår bön och våra offer, med arbete och med vila, med vårt vardagliga liv, i hälsa och sjukdom, alltid: *semper in laetitia* ! Jag hoppas att ni den 14 juni kommer att hjälpa mig att stå inför Herren och säga: här ger jag dig mina söners och döttrars bön och så många andra människors bön.

Jag återkommer till den 26 juni för att understryka det som ständigt kom ur vår Faders mun: ***älska varandra, älska varandra mycket*** . Han gjorde inget annat än att påminna oss om *mandatum novum* [11] som Jesus Kristus förmedlade till de sina, till var och en av oss, med största omsorg.

Med all sin tillgivenhet, välsignar er
er Fader

+ Javier

Rom den 1 juni 2012

[1] Jfr Apg 1:14.

[2] S:t Josemaría, *Guds vänner* , nr 306.

[3] *Ibid.*, nr 307.

[4] S:t Josemaría, *Vägen*, nr 521. [5] S:t Josemaría, *Samtal med Josemaría Escrivá* , nr 115.

[6] Romersk missale, Kristi kropps och blods högtid, Sekvensen *Lauda, Sion* .

[7] S:t Josemaría, *När Kristus går förbi* , nr 153.

[8] S:t Josemaría, Anteckningar från en predikan, 8/1 1972.

[9] S:t Josemaría, Ord vid nyår, 1/1 1974.

[10] Benedikt XVI, Predikan vid mässan med anledning av hans 85:e födelsedag, 16/4 2012.

[11] Jfr Joh 13:34.

.....

pdf | Dokument automatiskt skapad från <https://opusdei.org/sv-se/article/prelatens-brev-juni-2012/> (2026-03-20)